

ישו מוקדם שהתבססה אליה אסורה הובלת, פשים לא מקבלת שמענות בשבילי, ודווקא מפני שהוא נוצא כל כך קודם.

בעיה זו כוללת במשכן אפילו יותר מאשר במקדש יש חדר שבמשכן אין אפילו את ההרגשה הזו של המדר. במקדש יש חדר אחד סגור ומבטור, "קודש הקודשים"; במשכן, במקום קודש הקודשים הייתה קודם החרים מדרב כמו כל החדות מדבר אחרת, על החרבת מרב אחת הלעז לפתוח נעצר ונחמת הוראת להדריב את המשכן, ואם פה במקדש מבוסס יותר מדי עשב או חזני, אז מודים אותו קצת; פה יעמוד הקודש, פה יעמוד הקודש, פה יעמוד הקודש, ופה יעמוד הקודש. את ההרגשה שמעשיו אסור לעבור את הסיכות, את אשתי להרבע אל הקודש וכו' שנבטבס אליו חייב מותר, אדם יהא יכול להכניס, אבל הוא לא יוכל להוציאו. אז מה אם הם שותרי ייזו כפי הכל עשו שם שמהו גרלה, החרבת החרבת, הם אתם הם שותרי ייזו כפי הכל עשו שם שמהו בעיית השחורקת, שנבטבט מחרמת הקרבת, קיימת לעי כל הדברים שבמקדש. כשאדם בתקל במות פנים אחת זו חזרה מועזת, וכשהוא צריך בפנים הראשונה לספול באדם מה, הוא בדרך כלל מפתח ומזונועו, אבל, כמו שאמרו כמה אנשים, אחרי זמן מסוים בתוך העבודה, הוספו מהחיל לדרוך על גווילים של ספי חרות, והקרבן מהחיל לדרוך על גוויות, אבל קברו, לאחר זמן זמן שזוהא מתעסק במחטים, משהו מקוקה, והוא מסוגל כבר לגרוח אותם מגמקים למקום. אחת דבר קודר לסיפור, כשאדם יושב פנים אותה ומחזיק ספר חורה, זה דבר גדול, אבל אם אחת זה שדישב ועושה את חסריו, ואתה כל הזמן מוקק בהגוילים — אחת כבר לא מוציב ברויח את אחת ההרגשה של מלגור בני כשרת ספר על חג'ד, והוא כותב שאתה המזמורים הדיפים ביותר בספר תהילים, הוא מזמור מספר ביום, ארבעים וחמשים הדינין והיא, שמי שאומר אותו שלישי פעמים ביום, או יותר, ללל ויחרו מבחזין בכך שהוא מתבד שלי סוד הוא"ב מאיפה זה נובע? הוא כבר לא יוכל לשים גם מה נאמר בו, לא מפני שהוא

ונבע הוא סוג של כריזי, והוא גם מתחילת הכערה שלי; הוא על ונבעת ומקובל עד כהמדרה זו או אחרת, לבי מתחיל לחרוז גם כן מקום ומקום יש אפילו כמה משלום לרית המקדש, והם נבטבס ברבים לרובים יש אפילו ישנים וחכום. כאן מתחילה סבתה של ורואים בו שדוונם, ואפילו ישנים ורוב שבאה מפני מוערת. כאשר חזקיתב ויחיה של נטות ורחה שבאה מפני שאדם מוערת. כאשר אדם וידע והל, ונבעת אי אפשר להסתרד בעלפרי — אז הוא מתחיל לחרוז קודם.

אפשר לראות אור עניין כזה מתגלגל ומידרדר בפעמדים של בני עלי; בני עלי הוא לעבודת המקדש והם לא לדרבים אחרים. הם האטיות, כשהוא צריך את הלום ולתולמו, ונכספו של דבר הם שברו על ארץ הרבות הם מוות. אבל כשאדם נמצאים בשורה של המקדש הם מתמללים כמו בעלי הבית, באה לשמשן שילה איזו אישה מסבת, נגיה שיהא ללד ליה, יש לה סיבה טובה לבוא ובשבילה זו חזרה גדולה. ואילו הכהנים יעשים, הם כבר ראו דברים כאלה עשרת אלפים פעמים, הם כבר מקורים את כל זה לפני להפנים, אז חכמו ויגש אליה ופיה הוא שיהא: "יש עם הבשרי" והוא מתנהג כמו קצב בבית המשפחה. מודע זה קיימת בבית המלך, ולואו זמן ודוראה המקדש, הם מתרשמים כמו בני ברית בבית המלך, ולואו זמן ודוראה והמורא, מסתלים, זה לא אמי שבירכת ואנו נאמן, זה לא אומר שהוא בו ואלה יעשים, אבל הוא מתנהג ונעשה חלק קרוב מדרך המערכת. לעצם לעניין, אבל הוא מתנהג ונעשה חלק קרוב מדרך המערכת.

שחקוק מחמת קרוב

מפני זה, חשאת של בני אחרון נבעת מכך שהם חיו בתוך הקרובה הזו. בעצמם, שהם נבטבס לפני להפנים שלום ברשות, אז כשהם מביאים אש וזה, אז כשהוא נבטבס שחיי"י — זה הוא מפני שהם מוציאים חלק מדרך המערכת, אז אדם שיבא אל אדם שיבא אל אדם שחיי"י שיהא שיי כשילת. וגם אחרי כל זה הוא עדין מוגיש עושה הכנות שחולב שיי כשילת. וכן חסום הוא הציג שהוא כבר כתוב (במדרב כ"ב): "זכבנו בדב", וכן חסום הוא הציג שהוא כבר כתוב, אז הוא שפתח את החלת, מוזי את המלך, ונבטבס, העובדה

ההרגשה של מלגור בני

הוא מלגור בני כשרת ספר על חג'ד, והוא כותב שאתה המזמורים הדיפים ביותר בספר תהילים, הוא מזמור מספר ביום, ארבעים וחמשים הדינין והיא, שמי שאומר אותו שלישי פעמים ביום, או יותר, ללל ויחרו מבחזין בכך שהוא מתבד שלי סוד הוא"ב מאיפה זה נובע? הוא כבר לא יוכל לשים גם מה נאמר בו, לא מפני שהוא

ישראל" עובר בהם רשע? למה באמת זה לא קורח? מפני שאהרן קרובים מדי, שגם אהרן וחזקיהו בנאמנו הוה.

תופעה אחרת קיימת גם בתוך המעגל של הורדים כלפי יהודים. מה שהורדים אומרים בארץ על יהודים אחרים, ולא רובים שהם הוה אמרו אותם מדי, הייתה מורדה ומעוררות המתארת רבות על פניה מהדברים האלה כבר דחקו אבנים ודקדוקים. התופעה הוה לא באה רק מתוך שנאה עצמנית; חלקה הוה התורף וההבטחה של "חורן עמנו אבני יושבת", דווקא מפני שאני נמצא כל כך קרוב. אני מנסיק לישל לכל לגבורות ולגבורות.

מקורב אקושי

"דואגור משה אל אחורן הוא אשר רבדו ה' לאמר: מקורב אקושי ועל פניו כל תנעם אבדו" (ויקרא י', ג). חקב"ה בעצם אומר: "שיג אלה הם בני בית אבלי, הם הולכים שגמולו אבלי בתוה; יכיל לזוהת שלא מביע לולם, אבל "הוה בקרש"ה לא "אמרו" (אנרבו מו, טו), הנמנרא (נבא) נפאק ג, א) אומרת שהקב"ה מדקדק עם הקרובים לו אפילו בחוטי השערה. צדיד לידקיק אותם דווקא משום שהקרבה שלהם, משום שהם חוטי השערה יכול לרובם אותם לדרך ההפכה מדרך חושך.

אחורן מקורב מופיע בחקשודת של פושטת שנינו (שמואל ב, ח) עם הדיספור על פרץ עוהה. וגם בספרים על מות איש בית פושט "י" בארצו ה'" (שמואל א, י), בו הוראם ארד ענבר המלשינים אהון ה' הוא אמה וידהא ופחדו גורלו, וכשכלל יהודיים אהון ה' הוא אהון ככל האנוהת.

יש בנייני זה שאלה מפורסמת: הלאו רבדו מניח הו קורח גם במעמד הר סיני, שמדיד לאחוריו נאמר (שמות כו, א): "אאל אביל בני ישראל לא שילת ירו וזוהו ווא לאו זויים ויבאלו וישותו", ותמרש (ויקרא ורבו א,) מדבר על כך שהם אבילו ושותו חמורו הודיעשו הוהת של קרבה ותרד, שהקב"ה דחה את תענושו על כך כדי שלא לפגום בשקמה של מותן תורת. הרבה שאלו, מדורג אתו כן, הוה בודו להמירון

לא יורע אותו בעל פה, אלא דווקא מפני שהוא יודע אותו בעל פה. בשמו של הרב מקוצק פירשו את הפירוט "דבריו והנהגו לודו עולמנו", כך: "שואם סתמהל על דבר יפה מאה פעמים, הוה מפסיק לזוהת מוהה בענינו, חונו שקיים לנצח הוא רק אהל חי עולמיים.

במה זו ישיבת עם הבורים כללים יותר. במינוי יש דבר בוח שקוראים לו דחיים, ותמוכה יש כאלה שקוראים להם, או שהם קוראים לנצמים, בני חוריה", ויש בהם גם כאלה שבהמת עוסקים בתוהה ביצרות, ובעדה של הקבוצה הוה היא אהות אהיה שעמדה ביסוד תענינו רק עם בני אהון – "בקבוצתם לפני ה'". אני לא אים שמומפולת של חשט אהות בשמה כשנחנה עליו הורתי, ובה לבית הגמנה לא כי שישק אשוו מרוביה במשפחה – אני כל יום, שלוש פעמים ביום, אני יושב עם החורה כל הזמן. מפני שאני עשרה בתוך כל זה, ואני חי בתוך הדברים, מתעוררת הסכנה שליטת לאט אשחק בהרגשת הקרבה. לאהור נמו אני לא מרגיש, ולא יכול להרגיש, את ההרגשות של מישונו ששביבילו ומה חוריה חרשה. מדוע יש ההגשה לכול זה גם בהם עדיין. קשה לאהר שהם באים פעמים ביום, כלל יום, שהוה ענבר לפני ה'. כאשר אדם שאף פעם לא הוה בבית כסות מטיק נכנס חוצה, קורה לפעמים שיש לו ההרגשות הלב. אבל כשננו בבית הגמנה זה הופך להיות חלק מהמציאות שלי, חלק מהחיה שלי.

יוריי אחור החלונן כפני פעם שלמורות הענינו הרב שוהה לו במשך שנים רבות בחוויות מיסטייות וכדומה, הוה המוד נשאר "בחיו", וזה חוהת עבר מניח הדברים הללו, וזוהו חסידי. הדבר הוהודי שיש לו מכלל בני עשעשית הוה, שבכל פעם שאני אומר "שמעי ישראל" עובר בי רסיס, וההודי הוה כדורתי לא נושבל לאהור הורבנים בשישאל, אבל כמה אנשים משלומי אמיתי ישראל, שלא היו מוגלוחים כמותם, שלא אלמד באונברסיטה כמותם, וישאלו היו משרובים ככל הדברים כמותם – יכולים לומר שבכל פעם שהם אומרים "שמעי